

ציון צמירי, העולם הזה

צבי לידסקי:

„הלקוח משלם אתנו, הזונה מספקת שרותים!“

השבוע התפרסם כי לקוח תקף זונה, אחרי שלא היה מרוצה מהשרותים שסיפקה לו.

שאלתי את עורך-הדין צבי לידסקי אם הנאת הלקוח היא תנאי הכרחי ב„חוזה“ שבין זונה ללקוח.

אין תנאי מפורש של הנאת הלקוח בהסכם שבין לקוח לזונה. מטבע הדברים מצפה הלקוח לסיפוק מיני, אבל טיב הביצוע וההנאה הם עניין שאי אפשר להסכים עליו. כשהלקוח פונה לזונה, הוא משלם עבור קיום יחסים. הואיל ואין כללים או הסכמים, ולא נעשה כל הסכם, משתמעים הדברים מהתנהגות בן-אנוש. הציפיות של הלקוח הן למגע מיני.

● האם דינה של חוסר-הנאה בדון אי-אספקת שרותים?

הדבר לא יכול לעמוד במבחן מישפטי. זה הסכם לא חוקי, הסכם שנוגד את תקנת הציבור. הסכם לא-מוסרי, ומעולם לא נקבעו כללים כלשהם מראש. מאז הפניות לרחה, הדברים היו ברורים. הלקוח משלם אתנו, הזונה מספקת שרותים, אבל צורת ההנאה מעולם לא נרונה.

פיגוע

● האם בכלל אפשר להגדיר את ההתקשרות בין זונה ללקוח?

לא הייתי מגדיר אותה כהתקשרות מישפטית. אפשר להגדיר זאת כהתקשרות שמטבע בני-אנוש. בין אדם לאדם.

● מהם ההיבטים המישפטיים של אקט אלרי מוות מצד הלקוח?

כחוק-העוונות נאמר שמגיע לא יובא בחשבון בעניין הוכחת העבירה הפלילית. בית-הדין יפטר לומר מהראיות על המניע. המניע הזה יכול להיות מוכח במיקרה כללי, אך אינו סיבה מוצדקת לתקיפה. וזו עבירה חמורה הנחשבת לתקיפה. ואני מדבר באופן כללי, ולא במיקרה ספציפי.

● מהם האמצעים המישפטיים שזונה יכולה לנקוט אותם?

אין כל סיבה שאדם יוכל לתקוף זונה ולצאת פטור. זונה זכאית להגנת החוק. היא אינה נמצאת בשטח שהחוק לא קיים. עיסוקיה אינם נורמים לכך שהיא חשופה לפגיעות. (אורית ורובבך)

ציון צמירי, העולם הזה

אמנון שני:

„הפלואור מונע את התפוררות זוגית השן!“

בעיקבות תזכנית ארצית של משרד-הבריאות, יתווסף בעתיד פלואור למני-השתיה שלנו. שאלתי את רופא-השיניים, הד"ר אמנון שני, למה זה טוב.

זה אמור לחזק את זוגיות השן. הפלואור במים יוצר תרכובת עם חומר כוגלית השן, ויוצר הגנה. אבל לא מדובר בדבר חדש. בירושלים, למשל, מכניסים פלואור למים כבר מראשית שנות ה-80. במקומות אחרים בארץ שמים אותו זה שנים.

● ולמה זה עוזר?

מונע עששת, הנחשבת להמחלה בה היריעה של השיניים. זו גם מחלה מדבקת בין שן לשן, והפלואור מונע למעשה את התפוררות הזוגיות.

● מה גורם לעששת?

החיידקים, שגורמים להתפוררות השן. פלואור, אפילו שהוא בא במי-השתיה, גורם לחיזוק הזוגיות ולמניעת התסיסה של החיידקים. זה אינו מחסל את ההתפרקות, אבל מונע אותה במידה מסוימת.

● וזה לא יגזול פרנסה מרופאי-השיניים?

רפואה

לא. אין כל דאגה כזאת, יש די עבודה גם כך. עדיין לא התגברו על מחלות הזוגיות למנגנון תמיכת השן. ככל הנגיע לעששת, התרומה של הפלואור היא חשובה וחיונית לבריאות-הציבור.

בארצות-הברית, שבה שמים פלואור במים, תחלואת-העששת נמצאת בירידה. היה שם ויכוח ציבורי ארוך. במדינות מסוימות לא אישרו את השימוש בפלואור על-יפי סעיף בחוקה, המדבר על חופש-הבחינה.

● ובאמת, איפה באן העיקרון הדמוקרטי? מונע שתחליטו עבריי שאני זקוקה לפלואור?

זה למעשה אותו הדבר לגבי כלור, וגם על זה מחליטים בשבילך. על סמך מחקרים הגיעו למסקנה שתוספת של פלואור תורמת לבריאות-הציבור. אין בזה עבירה על החוק. כך שאין בזה כל רע.

● יש סכנות בפלואור?

יש סכנה במינון-יתר של פלואור. הוא יכול לגרום לפלורוזיס, שהיא סוג של הרעלה שכאה לירי ביטוי, בין היתר, בפניגמטציה-יתר של השיניים. (אורית ורובבך)

אהוד בן-עזר:

„סלומון לא נשאר ישן בפתח-תיקווה!“

ספר חדש של אהוד בן-עזר, „מרשים על הירקון“, הוא רומאן היסטורי תיעודי לבני-העוורים, המתאר בצורה השנויה-במחלוקת את ייסוד פתח-תיקווה. הספר, היוצא בימים אלה לאור, מנתץ כמה מיתוסים ידועים על ההתיישבות במושבה. שאלתי את אהוד בן-עזר, סופר ועורך, אלו מיתוסיים בדיוק הוא מנתץ.

המיתוס העיקרי שאני מתייחס אליו הוא סיפור העלייה הראשונה. עד היום מלמדים בבתי-הספר שהעלייה הראשונה התחילה ב-1882, אחרי ה„סופות כנגד“, הפרעות בירידיה רוסיה, שאירעו ב-1881. הילדים מבינים שאלמלא היה רע ליהודים לא היתה עלייה לארץ. הספר מתאר חבורה של יהודים מהונגריה, שייסדה ב-1878 את פתח-תיקווה, המרו שבה הראשונה של העלייה הראשונה. הספר מוכיח שהעלייה הראשונה לא החלה כתוצאה מהפרעה, אלא כתוצאה מהתארגנות שמקורה בחלום של יהודים, שהושפעו מהצמאת שניתנה להונגריה ומהרעיון האומי האירופי, והחליטו ליישם אותו בארץ-ישראל.

● ומה הקשר שלך לסיפור?

אני צאצא של אחת המישפחות המייסדות. מישפחת ראב. סבי ואביי-סבי היו בין העולים כקבוצה.

היסטוריה

● לאיזה מיתוסים נוספים אתה מתייחס?

מלמדים ילדים שייסוד פתח-תיקווה נחשב כיצירה מה-חומות, וגם זה אינו נכון. להיפך. מייסדי פתח-תיקווה היו בירושלים רק עד קניית האדמות. החרדים בירושלים עשו הכל כדי להפריע להם. הם פחדו שמא כספי העם היהודי יגיעו להתיישבות, ולא לכוללים. הרבנים אסרו על קבלאות בשנת-שיטה, ואילו זה היה תלוי בהם, לא היתה עד היום קבלאות עברית בארץ.

● אני מבינה שאתה מנפץ גם מיתוס שכבר הפך לשיר.

כן, מדובר בשיר של יורם טהרילב על יואל מוישה סלומון. בהסתמך על מחקרים אחרונים, תעודות וזיכרונות מהתקופה, הכסף לקניית פתח-תיקווה היה בידו גביר הונגרי בשם מאיר גוטמן. יואל מוישה סלומון, ששימש כמתווך-קרקעות, התלווה אליו. היה איתם גם סוכן ערבי, שייצג בעלי-אדמות מיפו. ברנס ושטמפפר כלל לא היו במישלחת, ואיש גם לא נשאר לישון במקום, כפי שטוען השיר. השיר נהדר, אבל לא אמיתי. (אורית ורובבך)